

STOICA & Asociații

SOCIAȚIE CIVILĂ DE AVOCAȚI - ATTORNEYS AT LAW

Opera Center II, Str. Dr. Staicovici nr. 2, etaj 2, Sector 5, 050558-București, România

Telefon: (+4021) 4020930 Fax: (+4021) 4020931 E-mail: sca@stoica-asociatii.ro

www.stoica-asociatii.ro

CERERE DE ACORDARE A DREPTULUI LA REPORȚAJ

STOICA & Asociații
SOCIETATE CIVILĂ DE AVOCAȚI

REGISTRATORĂ 2

Nr. înregistrare 1662
An 2019 Luna 05 Zi 16

Către: Sursa Zilei

În atenția: Redactorului Șef

Referitor la: **Articolul intitulat “ŞAPTE ŞEFI DIN BRD URMĂRIȚI PENAL DUPĂ CE APROAPE CĂ AU DISTRUS O COMANIE ROMÂNEASCĂ DIN INDUSTRIA VINULUI”**

Stimați domni,

Am constatat că, în data de 14 mai 2019, ați publicat pe pagina de internet <https://www.sursazilei.ro/>, un articol intitulat:

“ŞAPTE ŞIFI DIN BRD URMĂRIȚI PENAL DUPĂ CE APROAPE CĂ AU DISTRUS O COMANIE ROMÂNEASCĂ DIN INDUSTRIA VINULUI”

articol în care faceți următoarele afirmații despre o anchetă în curs de desfășurare:

- 1) *“Dosarul de la Vrancea este mult mai spectaculos și mai complex față de cauzele instrumentate de structura centrală a DIICOT pentru că urmărirea penală efectuată a scos la lumină un "modus operandi" al funcționarilor bancari mult mai laborios și făcut, de această, în dauna unei societăți comerciale de bună credință, aflată în plină dezvoltare.”;*
- 2) *„Din documentele deținute până în prezent de Sursa Zilei pare că BRD nu a dorit în mod real să se aşeze la masă cu firma Arta Vinului și să clarifice neconcordanțele descoperite de Mariana Ochean.”;*
- 3) *„Este adevărat că firma intraseră într-un mic blocaj dar situația fuseseră generată de disputa aflată deja în plină derulare cu cei de la BRD.”;*
- 4) *„În acest moment în dosarul de la DIICOT Vrancea se derulează o expertiză financiară care ar putea să scoată la lumină întreaga sumă de bani rulată prin folosirea firmei Arta Vinului drept paravan și cine au fost posibili beneficiari ascunși”;*

Conform dispozițiilor art. 30-31 din Constituție, libertatea presei este strâns legată de un alt drept fundamental, și anume dreptul la informație. Jurnaliștilor le revine obligația constituțională de a informa în mod corect opinia publică. Această obligație este corelativă dreptului la informație al cetățeanului, acesta putând solicita ca informația oferită de jurnaliști să fie veridică și onestă.

Veridicitatea afirmațiilor enunțate mai sus este îndoialnică, în cuprinsul articolelor nefăcându-se o prezentare a dovezilor pe care acestea se sprijină. Astfel, pe lângă două citate preluate, conform

susținerilor autorilor, dinordonanța procurorului DIICOT de începere a urmăririi penale, autorul articolelui nu prezintă niciun fel de dovezi concrete menite să justifice aceste afirmații, fapt ce reiese și din exprimarea abstracă la care acesta recurge: „*din documentele deținute până în prezent de Sursa Zilei*”. **Se constată, astfel, existența unei reale încercări de defăimare a subscrisei, fapt subliniat de susțineri precum: „urmărirea penală efectuată a scos la lumină un "modus operandi" al functionarilor bancari mult mai laborios și făcut, de această, în dauna unei societăți comerciale de bună credință, aflată în plină dezvoltare”.**

În mod evident, afirmațiile făcute prin intermediul articolelor nu sunt simple judecăți de valoare, ci adevărate informații factuale, oferite publicului cititor. Mai mult decât atât, **deși nu se prezintă niciun fel de dovezi în susținerea afirmațiilor factuale făcute de autorul articolelui, totuși, tonul general al articolelui inspiră cititorului impresia generală că aceste susțineri sunt veridice, de necontestat.** Astfel, se exagerează în mod evident, întregul articol fiind menit să creeze o imagine favorabilă societății menționate în articol (“*societăți comerciale de bună credință, aflată în plină dezvoltare*”), în detrimentul Băncii.

În plus, prin cele susținute în cadrul acestui articol, **se încalcă deontologia profesională**, fapt ce rezultă din modul părtinitoare în care articolul este redactat, acesta nefiind menit să informeze, în mod obiectiv cititorul, ci din contră, să defâimeze subscrisea. Astfel, **nu se respectă nevoia de a informa în mod echilibrat publicul cu privire la situația de fapt**, ci, informațiile sunt prezentate din perspectivă univocă, subiectivă.

În plus, sunt prezentate informații contestabile ca fiind adevăruri pure. Dat fiind stadiul procedurii, reiese cu claritate că informațiile furnizate în articol nu pot avea decât caracter speculativ, nefiind fapte stabilite printr-o hotărâre definitivă. Totuși, tonul articolelui induce ideea că toate informațiile cuprinse în acesta sunt dovedite, stabilite ca atare. O astfel de abordare este evident deficitară și duce la încălcări grave ale deontologiei profesionale.

Că așa stă situația reiese inclusiv din faptul că **Băncii nu i s-a solicitat în niciun fel să-și exprime poziția cu privire la aspectele tratate în articol și, în plus, nici nu i s-a acordat această posibilitate.** Dacă Banca ar fi avut posibilitatea să exprime un punct de vedere cu privire la această situație, jurnaliștii publicației ar fi descoperit și existența unei expertize prin care se stabilește valoarea exactă a creației subscrisei împotriva societății menționate în articol.

Prezentăm, în acest sens, câteva aspecte din care rezultă cu claritate că informațiile prezentate de jurnaliști ca fiind clar stabilite **sunt contestabile**:

- Deschiderea insolvenței a fost dispusă de Tribunalul Vrancea în urma administrării unei expertize contabile ce a stabilit datoria societății menționate în articol către BRD, iar hotărârea Tribunalului Vrancea se bucură de autoritate de lucru judecat.
Or, **prin articolul publicat, autorul acestuia contestă autoritatea de lucru judecat a hotărârii și încearcă să inducă publicului impresia că prin soluția instanței este nejustificată:** “*După un an de zile de lupte judiciare, Tribunalul Vrancea, prin judecătorul Simona Nicolau, acceptă să o ia decizie stranie și să deschidă insolvența firmei.*
- Se afirmă în cadrul articolelui că “*societatea Arta Vinului nu era deloc o firmă cu perspective falimentare ci din contră, era o societate solvabilă, în plină dezvoltare cu activitate comercială în derulare.*”, pentru ca mai apoi, în cadrul aceluiași articol, să se precizeze că “*Este adevărat că firma intraseră într-un mic blocaj dar situația fuseseră generată de disputa aflată deja în plină derulare cu cei de la BRD.*” Deși chiar autorul articolelui recunoaște blocajul financiar în care se afla societatea Arta Vinului, acesta preferă să transfere vina asupra subscrisei, fără a cerceta și mulțumindu-se să prezinte publicului această imagine părtinitoare a faptelor.
- La deschiderea insolvenței, creația BRD era sensibil egala cu cea a acționarilor, fiecare având aprox. 1/3 din masa credală. Rezultă, astfel, că restul creditorilor mai aveau încă aprox. 1/3 în total, susținerile autorului fiind vădit nefondate: “*Pentru a justifica măsura deschiderii*

insolvenței judecătorul Simona Nicolau invocă faptul că firma avea datorii către alți creditori de 1.307.291,67 lei. Ce nu spune însă magistratul este că o expertiză aflată chiar la propriul dosar arată că din suma invocată 940.366,68 de lei sunt sume cu care acționarii Mariana și Valentin Ochean și-au creditat propria firmă, deci sunt banii acționarilor, datoria reală către alți creditori fiind diferența dintre cele două sume.”

- Raportul întocmit de administratorul judiciar cu privire la cauzele care au dus la apariția insolvenței precizează că: cauzele declarate de către administratorul statutar al debitioarei privesc supraproducția de vin din anul 2014 care a condus la scăderea prețului vinului vrac rezultatul atrăgând imposibilitatea asigurării cash-flow-ului necesar desfășurării activității curente. Astfel, scăderea cifrei de afaceri a condus la formularea cererii de intrare în insolvență de către aceasta din urmă. În declarația înaintată, reprezentanta debitoarei invocă lipsa de comunicare cu partenerul creditant și reclamă acestuia apariția stării de insolvență pe care o consideră mai degrabă o stare conflictuală și nu o incapacitate de plată.

Mentionăm, în acest sens, și cauza Verlagsgruppe Droemer Knaur GMBH & Co. KG contra Germaniei în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut:

„Deși Curtea recunoaște importanța documentelor interne pentru cercetarea jurnalistică, totodată reiterează și faptul că libertatea presei implică "îndatoriri și responsabilități". În acest sens, (...) trebuie făcută o distincție între rapoartele oficiale publice sau comunicatele oficiale de presă și rapoartele oficiale interne. În timp ce jurnaliștii se pot baza pe cele dintâi fără a face cercetări suplimentare, nu același lucru se poate afirma despre cele din urmă. Curtea conchide că, deși rapoartele oficiale interne pot constitui o sursă importantă, ele nu pot exonera complet jurnaliștii de obligația de a-și baza articolele pe cercetări suficiente. În acest sens, Curtea subliniază din nou că este important ca ambele categorii de surse să fie clar identificate, iar informațiile preluate din aceste surse să nu fie prezentate în mod exagerat. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește rapoartele privind acuzațiile de comportament penal, în cazul în care se pune problema dreptului de a se presupune că este nevinovat.”

Relevantă în acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care a subliniat, prin Hotărârea din 11 martie 2002, Lešník c. Slovaciei și prin Hotărârea din 27 mai 2004 Klubs c. Letoniei, faptul că, în ipoteza unei imputării factuale referitoare la o persoană determinată, prin indicarea numelui și a funcției acesteia, autorul trebuie să demonstreze existența unei baze factuale suficiente în cadrul procedurii declansate împotriva sa.

În plus, Curtea a reamintit că protecția oferită jurnaliștilor de art. 10 din Convenție este subordonată condiției exercitării dreptului cu bună-credință în sensul de a comunica informații în acord cu respectarea deontologiei jurnalisticе¹.

Informațiile furnizate prin intermediul acestui articol nu au fost verificate și nu a fost solicitat persoanei vizate un punct de vedere cu privire la afirmațiile anterior citate.

O astfel de atitudine se traduce într-o încălcare a dreptului la imagine, ocrotit de art. 73 C. civ. și constituie temei pentru atragerea răspunderii civile delictuale, potrivit art. 1349 C. civ..

În concluzie, în vederea evitării unor proceduri judiciare împotriva dumneavoastră, solicităm ca, în termen de 5 zile de la primirea prezentei cereri, să ne fie acordat dreptul la replică.

Cu deosebită considerație,

¹ CEDO, Radio France și alții c. Franței, hotărârea din 30 martie 2004, nr. 53984/00, par. 37, Recueil 2004-II.